

Ik gaf Lucy de oude teddybeer toen ze tien was en ze noemde hem Mister Pickle. Hij zit op het kussen van een met militaire precisie opgemaakt bed, de stijve lakens messcherp om de hoeken van de matras gevouwen.

De chronisch onverschillige beer zit me uitdrukingsloos aan te staren, zijn met zwarte draad geborduurde mond een sombere omgekeerde V, en ik moet me hebben verbeeld dat hij blij en zelfs dankbaar zou zijn als ik hem redde. Een bijzonder irrationele gedachte als we het over een knuffel hebben, zeker van een jurist en wetenschapper, een dokter die alles klinisch en logisch zou moeten benaderen.

Verwarring en verbazing vechten om voorrang bij de onverwachte aanblik van Mister Pickle in de video die zojuist op mijn telefoon is verschenen. Opnamen van een vaste camera, schuin naar beneden gericht, mogelijk door een piepklein gaatje in het plafond. Ik kan de gladde stof op de onderkant van zijn poten onderscheiden, de zachte krullen van zijn olijfgroene mohair, de zwarte pupillen in zijn amberkleurige glazen ogen, het gele Steiff-labeltje aan de knoop in zijn oor. Ik weet nog dat hij dertig centimeter lang was en dus een handige metgezel voor een wervelwind als Lucy, mijn enige nichtje en feitelijk mijn enige kind.

Ik vond de speelgoedbeer tientallen jaren geleden op een gehavende houten boekenkast vol muf ruikende, onbeduidende koffietafelboeken over tuinieren en zuidelijke paleisjes in een nogal exclusief wijkje van Richmond dat Carytown heet. Hij was gekleed in een smoezelig, gebreid wit schortje dat ik hem meteen heb uitgetrokken. Vervolgens heb ik een aantal scheuren

dichtgenaaid met steekjes waarvoor een plastisch chirurg zich niet zou hoeven schamen, hem in een spoelbak met lauwwarm water gelegd, hem gewassen met antibacteriële zeep die geen kleuren aantast en hem gedroogd met een föhn op de koele stand. In mijn ogen was het een mannetjesbeer en zag hij er veel beter uit zonder schortjes of andere dwaze kleertjes, en ik zei plagend tegen Lucy dat ze nu de trotse eigenaar was van een blote beer. Het zal ook eens niet, zei ze.

Als je te lang stilzit, scheurt tante Kay de kleren van je lijf, spuit je schoon en snijdt je open met een mes. Daarna naait ze je weer dicht en laat je naakt achter, voegde ze er vrolijk aan toe.

Ongepast. Verschrikkelijk. Eigenlijk helemaal niet grappig. Maar Lucy was op dat moment nog maar tien en ik hoor opeens haar kinderlijke, rappe stemmetje in mijn hoofd terwijl ik wegstap van het ontbindende bloed op de witte marmeren vloer, bruinrood met waterige gele randen. De stank lijkt de lucht te verduisteren en te bevullen en de vliegen zijn net een legioen jankende duiveltjes, gestuurd door Beëlzebub. De dood is inhalig en lelijk. Hij pleegt een aanslag op onze zintuigen. Hij laat alle alarmbellen in ons lichaam afgaan met zijn levensbedreigende uitstraling. Wees voorzichtig. Blijf op afstand. Maak dat je wegkomt. Straks ben jij misschien aan de beurt.

We vinden lijken instinctief afstotelijk en walgelijk en mijden ze letterlijk als de pest. Maar dit voorgeprogrammeerde gedrag heeft een zeldzame uitzondering, die noodzakelijk is om ons volk gezond en veilig te houden. Een select groepje mensen komt op de wereld zonder deze automatische afkeer. We worden zelfs aangetrokken door de afschuwelijke aanblik en vinden lijken intrigerend, en dat is een goede zaak. Iemand moet de rest waarschuwen en beschermen. Iemand moet zich bezighouden met de pijnlijke en onaangename realiteit, het wie, hoe en waarom vaststellen en de rottende resten opruimen voor ze nog meer aantoot geven en infecties verspreiden.

Ik geloof dat deze bijzondere mensen simpelweg anders in elkaar zitten. Of het nu goed is of slecht, we zijn niet allemaal hetzelfde. Dat heb ik altijd geweten. Geef me een paar flinke glazen Schotse whisky en ik geef toe dat ik eigenlijk niet, en ik citeer,

‘normaal’ ben, en dat ook nooit ben geweest. Ik ben niet bang voor de dood. Ik sla geen acht op de bijbehorende verschijnselen, behalve om er iets van te leren. Geuren, vloeistoffen, maden, vliegen, roofvogels, knaagdieren. Ze vertellen iets over de waarheid die ik wil achterhalen en het is belangrijk dat ik respect heb voor het leven dat is voorafgegaan aan het biologische fiasco dat ik onderzoek en veiligstel.

Ik wil maar zeggen dat ik geen last heb van dingen die de meeste mensen afkeer en afgrijzen inboezemen. Behalve als het om Lucy gaat. Ik houd te veel van haar. Dat is altijd zo geweest. Ik voel me meteen verantwoordelijk en schuldig, en dat is misschien precies de bedoeling nu ik zit te kijken naar de vertrouwde, simpele, vanillekleurige slaapkamer in de opnamen die zo onverhoeds op mijn telefoon zijn verschenen. Ik ben het meesterbrein, de gezaghebbende persoon, de liefhebbende tante die ervoor gezorgd heeft dat haar nicht in die kamer is beland. Ik heb Mister Pickle daar neergezet.

Hij ziet er nog net zo uit als toen ik hem uit de stoffige winkel in Richmond haalde en hem schoonmaakte, aan het begin van mijn carrière. Ik besef dat ik niet meer weet wanneer en waar ik hem voor het laatst heb gezien. Ik heb geen idee of Lucy hem is kwijtgeraakt, hem heeft weggegeven of hem in een kast heeft weggestopt. Mijn aandacht dwaalt even af als een paar kamers verderop in dit prachtige huis, waar een rijke jonge vrouw is gestorven, een flinke hoestbui losbarst.

‘Jezus! Wat krijgen we nou? Je lijkt verdomme Typhoid Mary wel.’ Het is inspecteur Pete Marino, met het gebruikelijke scherpe en grappig bedoelde gevit onder politiemensen.

De man van de staatspolitie van Massachusetts, wiens naam ik niet weet, zegt nog wat last te hebben van een ‘zomergriepje’. Ik begin me af te vragen of hij in werkelijkheid geen kinkhoest heeft.

‘Nou moet je eens goed luisteren, hersenloze sukkel die je bent. Wou je mij verdomme geven wat jij hebt? Wou je me ziek maken? Als je nou eens daar ging staan.’ Marino’s overbekende meelevendheid.

‘Het is niet besmettelijk.’ Weer een hoestbui.

‘Jezus! Doe in godsnaam je hand voor je mond!’

‘Maar ik heb handschoenen aan.’

‘Verrek, trek ze dan uit.’

‘Geen sprake van. Ik ga hier geen DNA achterlaten.’

‘Je meent het. En je sproeit geen DNA door het hele huis elke keer dat je je longen uithoest?’

Ik verdring het geluid van Marino en de agent van de staatspolitie en blijf strak naar het schermje van mijn telefoon kijken. De seconden tikken weg en de slaapkamer op de videobeelden blijft leeg. Er is niets anders te zien dan Mister Pickle op het oncomfortabele, strenge, militair ogende bed van Lucy. Het is alsof de witte lakens en de geelbruine deken met spuitverf op de smalle, dunne matras en het platte kussen zijn aangebracht. Ik haat bedden die zo strak zijn opgemaakt en mijd ze als het even kan.

Mijn eigen bed, met het heerlijke traagschuimmatras, de uiterst fijn geweven lakens en het donsdekbed, is een van mijn meest gekoesterde luxes. Hier kan ik uitrusten, vrijen, dromen of eigenlijk nog liever niet. Ik wil niet het gevoel hebben dat ik in krimpfolie ben gewikkeld. Ik weiger te slapen als een strak omwikkelde mummie en de bloedtoevoer naar mijn voeten te laten afsnijden. Niet dat ik onbekend ben met militaire kwartieren, overheidsonderkomens, armetierige motels of barakken in alle soorten en maten. Ik heb talloze uren doorgebracht op weinig uitnodigende plekken, maar niet uit vrije wil. Lucy is anders. Hoewel ze niet echt meer een eenvoudig, spartaans leven leidt, geeft ze ook niet zoveel om bepaalde geneugten als ik.

Je kunt haar midden in het bos of een woestijn in een slaapzak leggen; zij vindt alles prima zolang ze wapens en technologie bij de hand heeft om zich te beschermen tegen de vijand, wie dat op dat moment ook mag zijn. Ze gaat tot het uiterste om haar omgeving te beveiligen, en dat is nog een reden om aan te nemen dat ze geen idee had dat ze in haar eigen slaapkamer werd bespioneerd.

Ze wist het niet. Absoluut niet.

Ik kom tot de conclusie dat de video zestien of op zijn hoogst negentien jaar geleden is gemaakt met spionageapparatuur met een hoge resolutie die zijn tijd ver vooruit was. Met meerdere camera's, die beelden opleverden van vele megapixels. Een flexibel open platform. Computergestuurd. Speciale software. Goed

te verbergen. Op afstand aan en uit te zetten. Geavanceerd spul voor het nieuwe millennium, dat staat vast, maar geen anachronisme en geen bedrog. Het is precies wat ik zou verwachten.

Mijn nichtje hield zich altijd bezig met de modernste technologische snufjes, en in de tweede helft van de jaren negentig zou ze bekend zijn geweest met nieuwe ontwikkelingen in bewakingsapparatuur, lang voordat andere mensen daar kennis mee maakten. Maar dat betekent niet dat Lucy zelf cameraatjes heeft verstoppt in haar slaapkamer toen ze als student stage liep bij de FBI, een periode waarin ze al net zo onverdraaglijk onmededeelzaam en op zichzelf was als tegenwoordig.

Woorden als 'toezicht' en 'spionage' voeren de boventoon in de dialoog die in mijn hoofd plaatsvindt, want ik ben ervan overtuigd dat wat ik hier zie niet met haar medeweten is opgenomen. En nog minder met haar toestemming, wat belangrijk is. Ik geloof ook niet dat Lucy me deze video heeft toegestuurd, al lijkt hij te zijn verzonden via haar nummer voor noodgevallen. Dat is heel belangrijk. Het is ook een probleem. Bijna niemand heeft dat nummer. Ik kan de mensen die het hebben op één hand tellen. Ik bestudeer de opnamen zorgvuldig. De video is tien seconden geleden begonnen. Elf, inmiddels. Veertien. Zestien. Ik tuur naar de beelden, die vanuit verschillende hoeken zijn genomen.

Als Mister Pickle daar niet had gezeten, had ik Lucy's voormalige slaapkamer misschien niet herkend, ook al zijn de witte horizontale jaloezieën verkeerd om dichtgedaan, als de pool van textiel of een vacht die de verkeerde kant uit is gestreken, een gewoonte van haar waar ik een beetje gek van word. Ze doet jaloezieën altijd verkeerd om dicht en ik heb het opgegeven om steeds maar te zeggen dat het net zoiets is als je ondergoed binnenstebuiten aantrekken. Ze brengt ertegen in dat niemand naar binnen kan kijken als de gesloten jaloezieën naar boven zijn gedraaid in plaats van naar beneden. Iemand die zo denkt, is er heel erg op bedacht dat niemand haar kan bekijken, stalken, bespieden. Lucy zou dat nooit ongestraft toelaten.

Tenzij ze het niet wist. Tenzij ze de bespieder vertrouwde.

De seconden tikken weg en er verandert niets in de slaapkamer. Hij blijft leeg. Stil.

De muur van bouwblokken en de tegelvloer hebben de witte kleur van grondverf en het goedkope meubilair is afgewerkt met esdoornfijner. Alles is even eenvoudig en praktisch. Het prikkelt een uithoekje van mijn hersenen, een met pijn doortrokken deel van mijn geheugen dat ik verzegeld heb als een lijk onder gietbeton. Wat ik op het schermpje van mijn telefoon zie, zou een kamer kunnen zijn in een particuliere psychiatrische kliniek. Of het onderkomen van een bezoekende officier op een militaire basis. Of een nietszeggende pied-à-terre. Maar ik weet wat ik zie. Ik zou die humeurige teddybeer overal herkennen.

Mister Pickle is altijd gegaan waar Lucy ging, en de aanblik van zijn aangrijpende snoet herinnert me aan hoe mijn leven eruitzag in de lang vervlogen dagen van de jaren negentig. Ik was de hoofdljkschouwer van Virginia, de eerste vrouw in die positie. Mijn egocentrische zuster Dorothy besloot mij Lucy op het dak te schuiven. Wat werd voorgesteld als een kort, spontaan bezoekje werd een permanent verblijf, en de timing had niet slechter gekund.

Het was mijn eerste zomer in Richmond en de stad werd belaagd door een seriemoordenaar die vrouwen wurgde in hun eigen huis, in hun eigen bed. De zaak escaleerde en de moorden werden steeds sadistischer. We kregen de dader maar niet te pakken. We hadden geen idee wie hij was. Ik was een nieuweling. Pers en politici vielen als een lawine over me heen. Ik paste niet in het team. Ik was kil en uit de hoogte. Ik was raar. Welke vrouw sneed nu lijken open in een mortuarium? Ik was onbeleefd en ontbeerde de zuidelijke charme. Mijn voorvaderen kwamen niet uit Jamestown of van de *Mayflower*. Ik, een afvallige katholiek, een multiculturele sociale liberaal uit Miami, was erin geslaagd de grondslag voor mijn carrière te leggen in de voormalige hoofdstad van de Confederatie, waar het aantal moorden per hoofd van de bevolking het hoogste in de Verenigde Staten was.

Ik heb nooit een bevredigende verklaring gekregen voor het feit dat Richmond de hoofdprijs behaalde als het om het aantal moordzaken ging, en ik heb ook nooit begrepen waarom de politie erover opschepte. Maar ik begreep evenmin wat het voor zin had de Burgeroorlog na te spelen. Waarom zou je je belang-

rijkste nederlaag vieren? Ik leerde al snel om geen uiting te geven aan mijn scepticisme en als me gevraagd werd of ik een Yankee was, zei ik dat ik het honkbal niet zo volgde. Dat was meestal afdoende.

De benoeming tot een van de eerste vrouwelijke hoofdlijkschouwers in de Verenigde Staten verloor al snel zijn glans, en de vreugde waarmee ik de positie had aanvaard sloeg om in twijfel. Het Virginia van Thomas Jefferson had meer van een koppig oud oorlogsgebied dan van een bastion van beschaving en verlichting, en het duurde niet lang voor de waarheid maar al te duidelijk werd. Mijn voorganger was een bekrompen, alcoholistische vrouwenhater die na zijn plotselinge dood een rampzalige bende had achtergelaten. Geen ervaren, gecertificeerde forensisch patholoog met een behoorlijke reputatie wilde zijn plaats innemen. Dus kwamen de mannen die het voor het zeggen hadden met een slimme oplossing. Waarom zouden ze geen vrouw nemen?

Vrouwen zijn goed in het opruimen van rotzooi. Dus waarom zochten ze niet een vrouwelijke forensisch expert? Het maakte niet uit of ze jong was en niet de benodigde ervaring had om een staatsinstelling te leiden. Zolang ze een gekwalificeerde deskundige was in het gerechtshof en manieren had, kon ze erin groeien. Wat dachten ze van een te hoog opgeleide, aan details verslaafde, perfectionistische, Italiaanse workaholic die in armoede was opgegroeid en zich nog helemaal moest bewijzen, een enorm gedreven, gescheiden vrouw zonder kinderen?

Nou ja, zo'n beetje zonder kinderen, tot er iets onverwachts gebeurde. Het enige kind van mijn enige zus, Lucy Farinelli, werd in wezen bij mij te vondeling gelegd. Alleen was deze vondeling tien jaar oud, wist ze meer over computers en machines dan ik ooit zou weten en was ze een onbeschreven blad waar het om gepast gedrag ging. Zeggen dat Lucy een moeilijk kind was, is net zoiets als zeggen dat bliksem gevaarlijk is. Het is een gegeven feit.

Mijn nichtje was en is een hele uitdaging. Onveranderlijk en ongeneeslijk. Maar als kind was ze onmogelijk en onbeschoft. Ze was een geniale inboorling, boos, mooi, fel, onbevreesd, meedogenloos en onaanraakbaar, overgevoelig en onverzadigbaar.

Wat ik ook deed, het was nooit genoeg. Maar ik probeerde het. Ik hield vol en bleef tegen de stroom in roeien. Ik ben altijd bang geweest dat ik een heel slechte moeder zou zijn. Ik heb geen reden om een goede te zijn.

Ik dacht dat een knuffelbeer een verwaarloosd kind zou troosten en het gevoel zou geven dat er van haar gehouden werd, en terwijl ik Mister Pickle op het bed in Lucy's voormalige slaapkamer zie zitten in een bewakingsvideo waarvan ik tot een minuut geleden niet wist dat die bestond, gaat de lichte schok over in een uitzaaiende rust. Ik word heel stil. Ik concentreer me. Ik denk helder, objectief en logisch na. Ik moet wel. De video op mijn telefoon is echt. Het is van het allergrootste belang dat ik dat aanvaard. De beelden zijn niet gefotoshopt of gemanipuleerd. Ik weet verdomd goed wat ik zie.

De FBI Academy. Washington Dormitory. Kamer 411.

Ik probeer na te gaan wanneer Lucy daar precies stage liep en later agent werd. Voor ze eruit werd gewerkt. Voor ze in feite werd ontslagen door de FBI. En later door de ATF. Daarna werd ze freelancer en verdween ze voor missies waar ik niets over wil weten, en weer later begon ze haar eigen forensische computerbedrijf in New York. Tot ze ook daar uit werd gewerkt.

Waarmee we aankomen in het heden, een vrijdagmorgen halverwege augustus. Lucy is een vijfendertigjarige, steenrijke tech-ondernemer die mij en mijn hoofdkwartier, het Cambridge Forensic Center (CFC) gul laat profiteren van haar talenten, en terwijl ik naar de bewakingsbeelden zit te kijken, bevind ik me op twee plekken tegelijk. In het verleden en in het heden. Ze houden verband met elkaar. Ze vormen een doorlopend geheel.

Alles wat ik heb gedaan en ben geweest is langzaam en onstuitbaar vooruitgeschoven tot in deze met bloed besproeide marmeren hal. Alles wat hieraan is voorafgegaan, heeft me gebracht waar ik ben, mank en vertrokken van pijn door een zwaar beschadigd been, met een rottend lijk naast me op de vloer. Mijn verleden. Maar vooral Lucy's verleden, en ik zie een melkweg voor me vol felle, wervelende vormen en geheimen in een enorme, inktzwarte leegte. Duisternis, schandalen, misleiding, bedrog; gewonnen, verloren en weer gewonnen fortuinen; slecht

afgelopen schietpartijen en goed of nog maar net goed afgelopen schietpartijen.

Onze levens begonnen vol hoop, dromen en beloften, ze werden in snel tempo slechter en beter, uiteindelijk niet zo slecht en vervolgens vrij goed, tot alles afgelopen juni weer helemaal verkeerd liep en ik er bijna geweest was. Ik dacht dat het hele horrorverhaal nu voor altijd was afgelopen en we er niet meer voortdurend aan zouden hoeven denken. Ik had me niet erger kunnen vergissen. Het is alsof ik een snelrein voor heb weten te blijven en er na een bocht in de rails vanaf de andere kant door ben geraakt.

2

‘Heeft iemand het aan de dokter gevraagd?’ Het is de stem van agent Hyde van de politie van Cambridge. ‘Ik bedoel, dat kun je krijgen van marihuana, toch? Je rookt een heleboel wiet en als je dan high bent, krijg je van die idiote ideeën als: zal ik eens een gloeilamp vervangen in mijn blootje? Dat klinkt slim. Toch? Ha! Verdomd slim, nietwaar? En dan val je midden in de nacht, terwijl er niemand in de buurt is, van de trap en heb je een gat in je hoofd.’

Hydes voornaam is Park. Ik begrijp niet hoe je dat een kind kunt aandoen. Hij krijgt elke beledigende bijnaam die je maar kunt bedenken naar zijn hoofd geslingerd en geeft uiteraard lik op stuk. Om het allemaal nog erger te maken, is Park Hyde klein en mollig en heeft hij sproeten en weerbarstig peentjeshaar, als een slechte parodie op Raggedy Andy. Ik kan hem op dit moment niet zien. Maar ik heb een uitstekend gehoor, bijna bovenmenselijk, even goed als mijn geurzin (volgens de grappenmakers tenminste).

Ik zie geuren en geluiden voor me als kleuren in een spectrum of instrumenten in een orkest. Ik kan ze uitstekend van elkaar onderscheiden. Neem nou geurtjes. Sommige agenten gebruiken ze in overvloed en de mannelijke muskusgeur die Hyde draagt, is net zo luid als zijn stem. Ik kan hem in de naastgelegen kamer

over me horen praten en vragen wat ik aan het doen ben en of ik me ervan bewust ben dat de dode vrouw drugs gebruikte en waarschijnlijk *gestoord, van het padje, helemaal de weg kwijt* was. De agenten lopen gekscherende opmerkingen uit te wisselen alsof ik er niet ben en Hyde is de aanvoerder, met zijn luidruchtige en lompe aanvallen en terzijdes.

Wat zijn de conclusies van dokter Dood? Hoe is het met het been van chef Zombie na je-weet-wel? (Fluister, fluister). Hoe laat gaat gravin Kay weer naar haar lijkst? Verrek. Dat is misschien geen fijne opmerking na wat er twee maanden geleden in Florida is gebeurd. Ik wil maar zeggen: weten we zeker wat er echt is gebeurd, daar op de zeebodem? Is ze echt niet gegrepen door een haai? Wie weet heeft ze per ongeluk zelf een speer door haar been geschoten. Alles is nu goed met haar, toch? Ik bedoel, dat moet toch een flinke opdonder zijn geweest. Ze kan me toch niet horen, hè?

Zijn woorden en niet bijzonder zachte gefluister zijn net glinsterende, snijdende glasscherven. Fragmenten van gedachten. Dom en banaal. Hyde is de meester van de suffe bijnamen en de vreselijke woordspelingen, en ik denk aan wat hij vorige maand nog zei toen we met een groepje bij Paddy's, een kroeg in Cambridge, gingen toosten op de verjaardag van Pete Marino. Hyde stond erop me te trakteren op een 'stevige borrel', misschien een Bloody Mary, een Sudden Death of een Spontaneous Combustion.

Ik weet nog steeds niet goed wat het laatste is, maar hij beweert dat er maïswhisky in zit en dat het brandend wordt geserveerd. Het is misschien niet echt dodelijk, maar je zou willen dat het dat wel was, moet hij minstens vijf keer hebben gezegd. Hij doet wat aan cabaret en treedt af en toe op als stand-upcomedian in plaatselijke clubs. Hij denkt dat hij heel gemakkelijk is. Dat is hij niet.

'Is dokter Dood er nog?'

'Ik ben in de hal.' Ik laat mijn paarse nitrilhandschoenen in een rode zak voor gevaarlijk afval vallen en de hoesjes om mijn schoenen maken glibberige geluiden als ik, nog steeds op het schermpje van mijn telefoon kijkend, over de bebloede marmereen vloer loop.